

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΨΥΧΗ...

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΣΙΜ

— Μά όχι, Μενέττα μου, όχι, να σε χαρώ : δεν έχεις δίκιο ! Ήλεγε συχνά ο κ. Μπαραφόνστη γυναίκα του. 'Η ζωή δεν είναι τέτοια όπως τη νομίζεις εσύ ! 'Η φαντασία σου σε κάνει να τη βλέπεις διαφορετική απ' ότι είναι πραγματικότητα !...

— Καλά, και δέ μου λές, σέ παρακαλώ : τής φαντασίας μου πλάσμα είναι και ή προχθινή αυτοζτονια τών δύο ερωτευμένων νέων, πάνω στη γέφυρα, ή όμη πραγματικότητα :... Είναι πραγματικότητα, —είνε αληθινή αγάπη !..

'Ο σύζυγος ανασήκωνε τούς όμους, ψιθυρίζοντας :
— Ναι, αγάπη.. άνισορόπων !... 'Η αληθινή αγάπη είναι άπλη και άρομικη. Είναι, λοιπόν, καιρός να πάηης πιά να διαβάσεις με τόση προσοχή τά διάφορα δράματα, από τά όποια είναι γεμάτες καθεμέρα οι στήλες τών εφημερίδων. Πάηε να διαβάσεις... Κάνε κάθε πρωί ένα περίπατο, τρία τέσσερα χιλιόμετρα με τά πόδια... Ειδημή, πολύ φοβάμαι μήπως πάθεις με τήν υπερβολική σου εύαισθησία !..

'Αυτόσο, ή νενοική κυρία Μπαραφόν βρισκότανε σέ διαρκή υπερδιέγερση. 'Αναληθόσο με τόν παραμυζό θόρυβο πού άκουγε. Τά μάτια τής φαινότανε σά νάβλεπαν πάντα μπροστά τούς κάποιον άβυσσο γεμάτη μυστήριο.

Από τήν εποχή μάλιστα πού είχε δει στόν κινηματόγραφο μία συγκινητική ταινία—τίς 'Ρωμαντικές ψυχές— ή δίψη τής για περιπέτειες και για ερωτικές ιστορίες είταν άδύνατο να περιγραφεί. Κ' έλεγε στό σύζυγό τής, στό χοντροκαμωμένο και είρηνικό σύζυγό τής για τόν όποιο αισθανότανε κάποια κρυφή περιφρόνηση :

— 'Η άνθρωπότητα είναι μοιρασμένη σέ δύο κατηγορίες. 'Απ' τή μία μεριά οι ρωμαντικές ψυχές—λιγοστές βέβαια, άλλ' οι μόνες πού μπορούν να κάνουν κάτι άνώτερο—υποφέρουν πολύ και, συχνά, προτιμούν τό θάνατο απ' τή μετριότητα. Κι' απ' τήν άλλη, όλοι οι νοικοκυραίοι, οι άνθρωπάκηδες πού τούς φτάνουν και οι μηδανινές απολαύσεις για νάναι εύχαριστημένοι..

'Ο δυστυχισμένος ό σύζυγός τής κόντευε, κάθε φορά πού τούλεγε αυτά, να μιλήσει τά κλάματα :

— Έσένα, παιδί μου, θά πάθει ή ύγεια σου, τό μυαλό σου !... 'Η γυναίκα αυτή θά τρελαθεί ή θά κάνει χαμιά πολύ μεγάλη άνοσηία.

Και ή πάλι εξακολούθησε καθεμέρα μεταξύ τής λεπτοκαμωμένης και νενοικής γυναίκας πού λαχταρούσε δυνατές συγκινησεις και είχε τήν έλπιδα πού θά γνωρίσει υπερανθρώπινες περιπέτειες και τού φοβιομένου συζύγου τής, πού δεν είχε ποτέ του συγκινηθεί από άνώτερα ιδανικά.

Τήν εποχή εκείνη ακριβώς, ό Μπαραφόν γνωρίστηκε σ' ένα κafenείο, όπου πήγαινε κ' έβλεπε κάποιους φίλους του μ' ένα σκηνοθέτη κινηματογράφου.

'Εδειξε έξαιρετικό ένδιαφέρον για τήν τέχνη τής βοήθης σκηνης και περνούσε όλόκληρα βράδια κουβεντιάζοντας με τό μηχανικό, ρωτώντας να μάθει τά μυστικά τής τέχνης του.

Μιά μέρα, μάλιστα, πήγε και τόν επισκέφθηκε στό στούντιο, ένα άπέραντο οίκνημα έξω απ' τό Παρίσι.

'Ενας μήνας πέρασε απ' τήν εποχή πού γνωρίστηκε με τό σκηνοθέτη. Κ' ένα βράδι τόλημνε, τέλος, να τού εκμυστηρευθεί τό σχέδιο πού είχε συλλάβει απ' τήν πρώτη μέρα πού σχετίστηκε μαζί του.

— Για φαντάζομαι, φίλε μου : ή γυναίκα μου είναι ή πιο ρωμαντική ύπαρξη πού μπορεί να υπάρξει σ' αυτόν τόν κόσμο. Συγκινείται τόσο πολύ μ' ό,τι έξαιρετικό ή άσυνήθιστο δει μπροστά τής, πού ξεχνάει τήν πραγματικότητα, ή, μάλλον, τή σychαίνεται και ζει μέσα σέ μια διαρκή όνειροπόληση...

Κοντοστάθηκε λίγο κ' ύστερα εξακολούθησε με κάποιο άσταγμό, σά να ντροπότανε κ' ό ίδιος για κείνο πού θάλεγε :

— Και ή πραγματικότητα, τήν

όποια τόσο άποστρέφεται... είμαι εγώ !... Είμαι βέβαιος πως, άν εξακολουθήσει ακόμα λίγο καιρό νάχει αυτές τις ιδέες, θάχώσει να αισθάνεται άηδία και περιφρόνηση για μένα, πώς δεν θά μπορεί πιά να με κοιτάξει στό πρόσωπο. Και όλ' αυτά γίνονται επειδή είμαι ένας άνθρωπος όμοιος μ' όλους τούς άλλους ανθρώπους, επειδή δεν άνταποκρίνομαι στα ιδανικά τής. Θά ήθελα λοιπόν να σας παρακαλέσω πολύ...

Κοκλίνησε, χαμήλωσε τή φωνή του και είπε με φωνή διστακτική στην άρχη πού όσο πήγαινε όμως, όσο εξέθετε τό σχέδιο του γινότανε και πιο σταθερή.

— Καταλαβαίνετε τώρα ; ρώτησε τό σκηνοθέτη, όταν τελείωσε. 'Αμα θά έχη τήν έντύπωση πως έζησε μάν αληθινή περιπέτεια, ένα άγριο και συνταρακτικό δράμα, όταν καταλάβει πως όλ' αυτά δεν είναι και τόσο εύχάριστο πράγμα, θά επανέλθει στην πραγματικότητα, θά γίνει πιο πρακτική... Τι άσπεια πράγματα, αλήθεια, πού είναι αυτά τά άνώτερα ιδανικά, τά όποια κατά τήν γνώμη τής, άποτελούν όλη τήν ουσία τής άνθρωπότητας !... Δέ φαντάζεστε τι χάρη θά μου κάνετε... θά ξαναβρω τή γυναίκα μου, πού τήν έχω χάσει, πού δεν τήν άναγνωρίζω πιά... Μπορώ λοιπόν να βασίζομαι σέ σας.

'Ο σκηνοθέτης έδωσε τή συγκατάθεσή του μ' ένα σιωπηλό χαμόγελο.

— Είμαι πρόθυμος να σας ύπηρητσω. 'Η ιδέα σας είναι πρωτότυπη και έλπίζω πως φέρει καλά άποτελέσματα.

Και τήν άλλη μέρα, τέσσερες άγνωστοι έκαναν έπιδρομή στό σπίτι τών Μπαραφόν. 'Η νεαρά γυναίκα βρισκότανε κείνη τή στιγμή μόνη τής.

Τήν άρραξαν — ψιθυρίζοντας κάτι άκατάληπτα, μυστηριώδη λόγια — τήν έδεσαν καλά, τήν κουβάλησαν σ' ένα αυτοκίνητο πού περιέμενε στην πόρτα και ξεκίνησαν προς τό άγνωστο, για τό στούντιο δηλαδή...

'Ο κ. Μπαραφόν έτριβε τά χέρια του από χαρά, σέ μιαν άκρη τού στούντιο, κ' έξομολογείτο στό σκηνοθέτη :

— Τι εύτυχισμένοι πού ήμασταν αλήθεια με τήν γυναίκοϋλα μου άν έλιπε αυτή ή μανία τού «παθητικού» και τού ρωμαντικού... Γιατί είμαι βέβαιος πως κατά βάθος μ' αγαπάει... Κι' όσο για μένα... θά τó καταλάβετε και μόνος σας πως τή λατρεύω...

— Άκούω κάποιο αυτοκίνητο να πλησιάζει... Νά τους, έρχονται.

— 'Ας έλλίσουμε πως ή μικρή αυτή κωμωδία θά έπιτύχει.

'Η κωμωδία αυτή είτανε κάτι κοινότατο... Οι τέσσερες άγνωστοι κουβάλησαν τήν κυρία Μπαραφόν—πού τής είχανε δέσει ένα μαντίλι στα μάτια — σέ μιαν σκοτεινή γωνιά τού άπέραντο στούντιο, πού τήν είχανε διασκεύασει καταλλήλως σέ ύποπτο περιβάλλον—σέ καταφύγιο ληστών.

Οι άγνωστοι—δηλαδή οι ήθοποιοι— τήν ξάπλωσαν κάτω, τής έλυσαν τά χέρια και τά πόδια, τής έβγαλαν απ' τά μάτια τó μαντίλι και ό προσωπικοφόρος πρωταγωνιστής τής τραγωδίας, παίζοντας εύσυνειδήτητα τό ρόλο του, έβρυχάτο όσο άγριώτερα και... περιπαθέστερα μπορούσε :

— 'Επί τέλους τήν έχω στα χέρια μου αυτή τή γυναίκα... 'Ελάτε τώρα, φευγάτε σεις, να μείνω μόνος μαζί τής. 'Εμεις έχουμε πολλά να πούμε—ψέματα, μισούλα μου ; Πώς ; Τι έκανε λεί ; Δέ με άναγνωρίζεις ; Δεν πιστεύω !... Πάει ένας μήνας τώρα πού σέ παρακολουθώ παντού, πού περνώμεν τήν κατάλληλη στιγμή να σου πώ τήν αγάπη μου. Σ' αγαπώ ! Σ' αγαπώ τρελλά, παρφορα. Και δεν έδίστασα καθόλου να βάλω τούς άντρες μου να σέ κλέψουν απ' τó σπίτι τού συζύγου σου... 'Από τή στιγμή αυτή είσαι δικιά μου για πάντα... χά ! χά !... Μά, τι έπαθες ;... Βλέπω πως δέ δείχνεις χαμιά χαρά...

'Η κυρία Μπαραφόν έστρεψε. Κοίταξε με φρίκη τόν άγνωστο αυτό πού νόναχα τά άγρια μάτια του έβλεπε άνάμεσα απ' τή μαύρη μάσκα...

— 'Εξοχα ! θανάσια !... 'Επεδοζίαζε ό σύζυγος, πού είτανε κρυμμένος πίσω από ένα παραβάν. 'Ας αφήσου να περάσουν ακόμα λίγα λεπτά τής ώρας κ' ύστερα εμφανίζομαι...

'Ο ήθοποιός, ύποκρινόμενος τόν τρελό ερωτευμένο, όπως είχανε συμφωνήσει με τόν κ. Μπαραφόν, έκανε νάγκυαλίσει τήν άναισθητή σκεδόν γυναίκα απ' τή μέση.

Λέξη δέ βγήκε απ' τό στόμα τής. Είναι κίτρινη σά λεμόνι...

... 'Αξάρνα κίτρινισε περισσότε-

ΠΕΡΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

Διηγούνται ότι στην πόλη της Μουλτάνας, ένας πλούσιος έμπορος είχε έναν νέο γιο, ο οποίος μιά μέρα που πήγε στον ναό της Βαχεκούτης, είδε εκεί μέσα, μιά κοπέλα τόσο ωραία, ώστε ειδήσε βαθύς έρωτας πλήγωσε την καρδιά του. 'Ο νέος, γέροντας το κεφάλι του, παρακάλεσε θεομώς τον θεόν της πατρίδας του, να εκπληρώση τον μεγάλο πόθο που τον είχε κυριεύσει. Και στο τέλος της προσευχής του υποσχέθηκε ότι ήταν πρόθυμος να θυσιάση και αυτή τη ζωή του άκοιμη στον θεό αν τον βοηθούσε να παντρευτή την κοπέλα που ελάτρευε. 'Ο έμπορος όταν έμαθε την αγάπη του γιου του ζήτησε άμέσως πληροφορίας για τη κόρη και επειδή οι πληροφορίες ήσαν ενοϊκές, έστειλε ύστερα από λίγο προξενήτη στον πατέρα της νέας για να την ζητήσει. 'Ο πατέρας της νέας δέχθηκε άμέσως την πρόταση. Έγινε ο γάμος και η χαρά του νιοπαντρου ήτανε άπεριγραπτή. Λίγο καιρό έπειτα ο πατέρας της νιόνυφης ζήτησε να πάη η κόρη του με τον άνδρα της και να περάσουν μερικές μέρες κοντά του. Οι νιοπαντροί δεν είχαν καμμία αντίρρηση. Έφυγαν λοιπόν άφοι πλέον μαζί τον για συνοδό και έναν βραχμάνο. Όταν έφτασαν στον ναό της Βαχεκούτης τον ίδιο εκείνον όπου είχε δει ο νέος για πρώτη φορά την κόρη που τον έμάζεψε, έμειναν εκεί κοντά κάπου, για να ξεκουραστούν λιγάκι απ' τους κόπους του ταξιδιού. Αίφνης σπάραξε η καρδιά του νέου γιατί θυμήθηκε ότι είχε υποσχεθεί στον θεό να του θυσιάση το κεφάλι του αν παντρευόταν τη γυναίκα που αγαπούσε. Μπήκε λοιπόν μές στο ναό και πιστός στο λόγο του έρωσε το κεφάλι του χωρίς να διατίση στα πόδια του αγάλματος του θεού.

'Ο βραχμάνος καθώς δεν τον έβλεπε να βγαίνει και επειδή ήταν ώρα να ξεκινήσουν, έπληξε στον ναό για να τον ζητήσει, άλλ' εκεί είδε το νέο φοικτά άρρωθριασμένο. Τό φοικτό αυτό περυσιατό τον ελάτρωσε τόσο πολύ ώστε έφερε ταραχή στις ιδέες του. Σκέφτηκε ότι μπορούσαν να τον κατηγορήσουν ότι αυτός είχε κόψει το κεφάλι του νέου για να τον κλέψη η ν' άρπάξη την γυναίκα του. Τόσο δέ τρώμαζε απ' αυτή την ιδέα ώστε μη μπορώντας ν' άνδξή έρωσε και αυτός το κεφάλι του με το σπαθί του. 'Η νιοπαντρη ως τόσο είχε άρχισει ν' άνησυχή και μη ξέροντας τί συνέβαινε μπήκε και αυτή στην εκκλησία. Εκεί βλέπει τά δύο κεφάλια χωρισμένα απ' τά σώματα. Μ' όλον της τον τρομο έν τούτοις έτοιμαζότανε να βάλη το σώμα του άντρός της πάνω σέ μιά φοικτιά που άναψε για να καη μαζί του, όταν άκουήτηκε μιά φωνή απ' τά βάθη του ναού που έλεγε: «'Ω γυναίκα σέ λυποήμαι και με την άδεια του θεού σου δίνω την δύναμη να ξαναδώσης ζωή στα δύο αυτά άτομα, κολώνοντας έσύ η ίδια τά κεφάλια των, στα χορμιά των. 'Η νέα γυναίκα σασιαμένη απ' τη χαρά που της προξένησε η αιφνίδια αυτή είδηση, τάχασε τόσο πολύ ώστε τó μεν κεφάλι του άντρός της τόβηλε στο σώμα του βραχμάνου, τό δέ κεφάλι του βραχμάνου στο σώμα του άντρός της.

'Ως τόσο οι δύο νέοι έξωνόντησαν, σηκώθηκαν και έπλησιασαν την γυναίκα, αλλά καθώς σώματα και κεφάλια ήσαν άναστασιμένα άρχισε μεγάλος μεταξύ των δύο νεκραναστημένων καυγάς, γιατί και τό κεφάλι του συζύγου και τό σώμα του ζητούσαν την γυναίκα του. Και ο καυγάς αυτός άγνωστο πόσο μά βαστούσε άζοιμη και άν θα τελείωνε ποτέ, άν την στιγμή εκείνη δεν ξανακουγόταν απ' τά βάθη του ναού η φωνή που έλεγε:

«'Η γυναίκα άνήκει σ' εκείνον που έχει τό κεφάλι του συζύγου, γιατί τό κεφάλι είναι η έδρα του μυαλού και χωρίς μυαλό άνθρωπος δεν υπάρχει».

~~~~~

«'Αρχισε να παγώνει.
— Μά!... τί γίνεται δω; είπε τότε ο προσωπίδοφόρος ήθοποιός, με φωνή άλλαιμένη... 'Ε, χύριε Μπαραφόν, μου φαίνεται πως η γυναίκα σας... Τρεχάτε γρήγορα!...»

Έτρεξαν άμέσως. 'Ο γιατρός του στούντιο, που είχε παρευρεθεί για καλό και για κακό στη σκηνή, σούφρωσε τά φοκτιά του μόλις αντίκρισε από κοντά τό ξεπλωμένο σώμα, που τό είχαν πιάσει δυνάτοί σπασμοί.

'Ο κ. Μπαραφόν άρπαξε τά χέρια της γυναίκας του και τίσφιγγε με άγρονία:

— Δεν είνε τίποτα, χροσά μου, μή φοβάσαι... Έγώ είμαι ο άντρούλης σου... Δέ διατρέχεις κανένα κίνδυνο... Τό κάναμε έτσι στάσπειτα... Έλα τώρα, μιλησέ μου, πέσιμου πως είσαι καλά, πως δεν έχεις τίποτα.

Μά κείνη φαινότανε σά να μην τον άκουγε, μολονότι τον κοίταζε στο πρόσωπο. Τά μάτια της είχαν θολώσει παράξένα. Και, με μεγάλη προσπάθεια, μπόρεσε να τραυλίσει:

— Σοφ... σοφ... έμ... έμεινα... πιστή...
Και τότε ο άντρας της είδε, στο δάχτυλό της, απ' τό δαχτυλίδι που τό είχε αγοράσει μόνη της πρό καιρού να λείπει τό διαμάντι του και στο βάθος του κοιλώματος να φαίνεται άκόμα λίγη σκόνη. Κατάλαβε: η γυναίκα του είχε βγάλει με τά δόντια της τό διαμάντι και πήρε τη δηλητηρώδη σκόνη που είχε στη θήκη του!...

— ... σ' άγα... αγαπούσα... πολύ!... ψιθύρισε και πάλι εκείνη, ένφ ξεψυχούσε!...

Μετάφραση Ν. 'Αδ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΗΛΙΟΣ Ή ΦΕΓΓΑΡΙ;

'Ο Ντυπόν και ο Ντυράν — χρόνιοι και διαπρεπείς μετροκρδες — γυνοούσαν ένα βράδι, δηλαδή ή ώρα τρείς απ' τά μεσάνυχτα, σάτι τους, άλληλοσυγκροτούμενοι για να μην πέσουνε κάτω.

— Τόν καιμένο τον Ντυπόν! λέει ο Ντυράν από μέσα του. Είναι τάβλα στο μεθύσι!

— Τόν καιμένο τον Ντυράν! λέει κι' ο Ντυπόν από μέσα του. Λέ βλέπει τη μύτη του!

Μ' όλο που δεν είταν ο Ντυράν σέ θέση να δη' τη μύτη του, μπορούσε θαυμάσια να βλέπη άλλα πράγματα. 'Οπως, λόγου χάρη, τον πρόγο του 'Αίφελ διπλό. Και ζατι άλλο άκόμα, — τό όποιο τον έκανε να σπρώξει με τον άγκώνα τό φίλο του Ντυπόν και να το πει δείχνοντας του ψηλά:

— Πώ, πώ! άγγήσαμε... Βγήκε και ο ήλιος!...

'Ο Ντυπόν σήκωσε — μετ' άπεριγράπτου δυσκολίας — τό κεφάλι του, τό κατέβασε άμέσως, έβουήσθη εις σκέψεις, και άπάντησε χαμογελώντας:

— Τό κρασί σέ βάρωσε άγαριμα στο κεφάλι!... Άφου βλέπεις τό φεγγάρι για ήλιο!

— Δεν είσαι καλά παιδί μου. Τόν ήλιο θα μου μάθης τώρα!...

— Φεγγάρι είνε σου λέω!...

'Η φιλονεικία βάσταξε καμποισην ώρα. Έκατσαν χάμω, στο πεζοδρόμιο, κι' έξαζουλουθούσανε τη συζήτηση άν έξειον που έβλεπα κριζικό γλόμπο, άναμιμένο. Είδε και τά χάλια των δύο φίλων — και άπάντησε σοβαροτάτος:

— Οί δύο χρόνιοι και διαπρεπείς μετροκρδες άπεράσιον να καταφύγουν, εις τά... φώτα του και να τον παρακαλέσουν να τους λήση την άπορία.

— Δέ μάς λές, πατριώτη, τον ρωτάει ο Ντυπόν, φεγγάρι είνε τουτό — και τοδειξε ψηλά — ή ήλιος.

'Ο έργατικός σήκωσε τό κεφάλι του και είδε... έναν μεγάλο ήλεκτριζό γλόμπο, άναμιμένο. Είδε και τά χάλια των δύο φίλων — και άπάντησε σοβαροτάτος:

— Λυπάμαι πολύ, λέν ειμαι απ' τό Παρίσι!...

Οί δύο φίλοι του ζήτησαν συγγώμη και ξανακάθισαν στο πεζοδρόμιο περμιένοντας να περάση κανένας ντόπιος Παρισίνος νό τους πληροφορήσει άν ο άναμιμένος ήλεκτριζός γλόμπος είταν ήλιος ή φεγγάρι.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πρός τό τέλος μιάς μουσικής έσπερίδος, ή κυρία του σπιτιού παρακαλεί τον ζοσιζό τενορο να δεχθή να τραγουδήση κάτι άζοιμη.

— Εύχαριστός, κυρία μου, αλλά είνε πολύ άργά. 'Ισως αυτό θα ένοχλώσει τους γείτονας.

— Μπά, ειπε η κυρία. Καθένας με τη σειρά του. Μήπως κι' αυτοί δεν μάς ένοχλούν. Έχουν ένα σούλλο που μάς ξεκουφάινε κάθε βράδι. Τους ανταποδίδουμε τά ίσα.

*Ένας ήθοποιός της Γαλλικής Κομωδίας πολύ γνωστός για την ταυγονιά του ήταν περιλποτος.

— Τί σάς συμβαίνει αγαπητέ τον ερώτησε ένας συγγραφέας. Φαίνεσθε θυμωμένος.

— Και είμαι, χύριε. Γνωρίζετε τον Πιέρ Βόλφ;

— Είμεθα συνάδελφοι.

— Τόν συνήτησα χθές. Έμιλήσαμε περι τέχνης και των προσευλίεσα σέ γεύμα.

— Και σάς έκαμε καμιά προστυχιά;

— Μάλιστα, χύριε. Έδέχθη τό γεύμα. Μπορούσε να είχε την εύγένεια ν' άρνηθη.

Σ' ένα τσαγγάριζο.
Πρώτη πελάτις. (Προτεινοντας τό πόδι.) Αυτό τό γοβάκι με σφίγγει λίγο.

Ο υπάλληλος. (υποχρεωτικός.) 'Ω, κυρία. Μή φοβήσθε. Τό δέρμα άνοίγει πάντοτε λίγο με τό βάδισμα.

Δεύτερη πελάτις. (κάνοντας μερικά βήματα.) Αυτό τό παπούτσι μου φαίνεται λίγο μεγάλο.

Ο υπάλληλος. (υποχρεωτικός.) Κυρία, θα γνωρίζετε ότι τό δέρμα όταν μάλιστα βραχί λίγο πάντοτε στενεύει.

Τρίτη πελάτις. Μπαρό. Αυτό τό παπούτσι μου έρχετο γάντι.

Ο υπάλληλος. (υποχρεωτικός.) Και να είσθε σίγουρη, κυρία μου ότι ούτε θ' άνοίξη, ούτε θα στενεύση.

